5-6'99

Леля

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Подаруй вдовиці сина

Про звичаї давньої України

Розбуди у рибі жінку

Санаторні оповідки

Геть сором!

Як більшовики радили знімати сексуальну напругу

Велосипед для коханої

Сексуальні забавки

ІНДЕКС 74283

Війна статевих членів

ПЕНіs-КЛУБ

Прутень та його родичі

Кросворди від «Леля»

Михайло
МОЛЯВКО

НА ВОГНИК ЛЕЛЯ

З оповідок про звичаї дохристиянської України

Вже було темно, коли Корній підійшов до хати Тасини. Здалеку побачив вогник Леля на вікні — так удовиці кликали своїх Свячених козаків, щоб серце їх загорялося світлим полум'ям бажання від знання, що у цю ніч може принести Святий Лелека дітей роду його на радість усім батькам і народу нашому.

Корній зайшов до хати тихо, бо діти, уморившись на масляній, вже спали. У печі гуділо полум'я, і Тасина після поцілунку зразу взялася пекти млинці, та він зупинив її:

— Чекай, мене вже Осика начастувала, а тобі ще й нема за що мене частувати, кохана моя.

— Корнію, вже ж три тижні минуло з того щастя мого, я знов нагріла воду, і дозволь, я знов омию тебе, для щастя нашого.

Він мовчки роздягся, і знову ті ж чарівні руки омивали його голову і тіло, знову те гаряче бажання охопило його, щоб тепер справді подарувати міцних і розумних дітей роду нашому.

Батько Карпо, коли вже став Корній можем, одного вечора довго розказував про таємниці, які дав нам РОД, щоб розквітав народ наш, і серед них перша — не даруй жінці життя, коли не маєш бажання, що, як вогонь, охоплює тебе, бо від того народяться слабі діти, у яких, може статись, і зовсім не буде сили продовжувати рід наш. Коли заморочений ти думками, чи незгодами, чи втомою, так що неслух твій не роду свічка, а дідьку кочерга, — не роби дітей, не губи рід свій і щастя своє. Таж як загорілося бажання твоє, не їж більше одної скиби хліба і не пий більше трьох ковтків молока за годину до діла.

Не сварися ні з ким і сам себе не лай за помилки свої, ні словом, ні думкою. Думай про щастя, про жінку, про Сонце весняне, про Дуби Святі і трави шовкові, про ниву зелену, квіти весняні і лише святих Лелек Роду нашого проси, щоб принесли Святе Зачаття.

Корнію згадалось, як він одержав Святе Причастя на зеленому килимі споришу. Він обхопив Тасину і вже відчув, що він не соромливий хлопчак, а міцний і дужий мож, який має завжди добре робити Святе Діло своє, так як робив Великий Велес.

— Тасино, Ладо моя, бачив я сон, де сам Лелекою летів над селом, щоб берегти і дарувати дітей, як заповів нам Велес.

— Так, так, коханий мій. Сю ніч принесе він нам свій святий дар, бо я вже третю ніч чекаю на тебе і ставлю лоєць з вогнем у полумиску з водою на вікно своє, як заповів нам Лель, а ти й не помічаєш і до мене не завітаєш.

— А я й не знав про те. Бачив, що горить у тебе вогник на вікні, і в душі мені було тепло від того вогника, а не знав, що це ти на мене чекаєш і тим вогником мене кличеш до себе.

— Та це ж Лель, брат Полеля, що пішов у далекий край і там став богом нового народу, який називав його Аполлоном, зарадив такий звичай у роду нашому. Коли набігли зайди на нашу рідну землю, коли ще не вміли наші люди зрощувати просо, а лише зрощували овець.

Тасина ласкаво мила кожний його м'яз своїми трохи жорсткими від праці, та ніжними руками, розказуючи своє.

Малюнок Михайла МАЛОРОСА

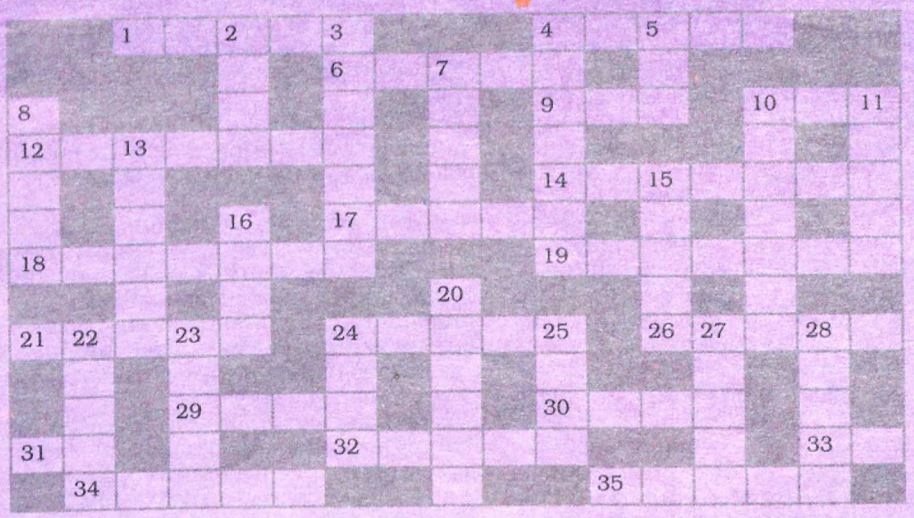

— Розбігалися овечки широкими пасовиськами, шукаючи корм собі, а щоб восени, коли збирали люди овець своїх до коша, кожен міг відрізнити своїх від чужих, ставили їм на шкуру чи вуха тавро — знак хазяїна. Згодом і усю ту землю нашу називали Таврія. На нашу землю колись давним-давно, вже понад дві тьми років, прийшов великий холод і ненька Калі примушувала людей покидати землю рідну і йти до полуденного Сонця і теплого краю, з рідного нашого полісся, Велій великого народу Полель сам пішов шукати теплі краї для роду свого, залишивши свого брата Леля берегти рід свій. Великий Хату Сила вже навчив тоді людей у степу, де не було дерев і гір, не шукати собі печери для житла, а з глини, мішаючи її з осокою і сухою кропивою, ліпити собі рукотворні житла.

Деякі ходили по околицях, шукаючи печеру для свого роду, а жінки казали їм, чого ото бити ноги, шукати казна-що, коли можна зробити так, як Хату. З того і постала назва тої будівлі, бо усі робили, як Хату, а люди з інших країв увесь наш народ називали хатами. Проте усі наші чоловіки — Хохли, Сини Сонця — ніколи на це не ображалися, кажучи: «Називай хоч горщиком, тільки у піч не саджай».

Ходили чоловіки тоді наші на полювання, і порадив тоді Лель нашим жінкам, які горіли бажанням до своїх можів, розпалювати вогонь коло житла свого, щоб побачив полум'я жаги мож чи кум і прийшов приголубити свою рідну, подарувати їй за те щастя кохання і Святе Зачаття.

Саме завдяки тому став зростати рід наш, а ще більше тому, що Лель навчив і жінок, і можів наших слову і пісні кохання, навчив тому, щоб жінка пестила свого чоловіка, наче малу дитину, бо і найбільш могутній і міцний мож, якого навіть звірі бояться, як Велеса, бажає жіночої ласки і ніжності, щоби жінка гладила його чуба і цілувала його могутні руки і його ніжного неслуха, щоб відчув він її дихання і зміцнів для Святого Діла.

Вже майже згас вогонь у печі і Тасина хотіла підкинути ще для світла, та Корній, уже витертий рушником, зупинив її, сказавши, що вже час і Святе Діло робити, і, підхопивши на руки, обережно поклав.

ЛЕЛЬВОРД № 4

По горизонталі: **1.** Придане. **4.** Статевий ... . **6.** Коштовний камінь для коханої. **9.** Урочистий вірш. **10.** Шестигранник. **12.** Сорт сливи. **14.** Послідовно викладені події. **17.** Повеління. **18.** «Брат» пеніса. **19.** Народжена від змішаного шлюбу з негром. **21.** Невільниця Авраама, яка замість Сари народила йому сина. **24.** На нього схожий п.18. **26.** Соціальний продукт кохання. **29.** Музичний твір, найчастіше для військових. **30.** Наречений для Дюймовочки. **31.** Майстер детективного жанру. **32.** Морський хижак. **33.** Настільна гра. **34.** Італійська пані. **35.** Буває від бублика.

По вертикалі: **2.** Навколо нього збирається сім'я. **3.** Зимовий місяць, протягом якого не можна вінчатися. **4.** Самовдоволення. **5.** Має передувати коханню. **7.** Весняна квітка. **8.** Ще один «брат» пеніса. **10.** Попечитель. **11.** Прикраса для солдатського ременя. **13.** Те саме, що й знущання. **15.** Квиток на проїзд у транспорті. **16.** Світла частина доби. **20.** Хижий птах. **22.** Відсутність сексу, їжі. **23.** Любовні взаємини. **24.** Коли вона своя, то не важка. **25.** Собача мама. **27.** Герой театру. **28.** Жіноче ім'я.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 4

По горизонталі: 1. Посаг. 4. Орган. 6. Рубін. 9. Ода. 10. Куб. 12. Ренклод. 14. Історія. 17. Наказ. 18. Прутень. 19. Мулатка. 21. Араб. 24. Нассс. 26. Народ. 29. Марш. 30. Кіт. 31. По. 32. Акула. 33. Ло. 34. Донна. 35. Дірка.

По вертикалі: 2. Сім'я. 3. Грудень. 4. Онанізм. 5. Іра. 7. Бузок. 8. Піан. 10. Куратор. 11. Бляха. 13. Наруга. 15. Талон. 16. День. 20. Яструб. 22. Голод. 23. Роман. 24. Нога. 25. Сука. 27. Актор. 28. Ольга.

®ЛЕЛЬ

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 5-6 (46-47)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація — ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й та 4-й стор. обкладинки — фото Павла Резнікова; на 3-й стор. обкладинки та стор. 5 — Вікторія Григорець (агентство KARIN); на постері — фото Юрія Юхацкова.

Підписано до друку 13.07.99. Тираж — 16000 примірників. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Тому всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.

При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1999.

Індекс 74283.

ВІЙНА СТАТЕВИХ ЧЛЕНІВ

Чи існує якесь співвідношення між расою людини і розмірами чоловічого статевого члена? І так, і ні. Історики, які вивчають американський південь до початку Громадянської війни, припускають, що розміри пеніса у негрів навіювали білим непідробний жах. Білі господарі, вважаючи, що у чорношкірих рабів прутні набагато більші, ніж у них, побоювалися статевого зв'язку білої жінки з чорношкірим, запевняючи, що після нього білий чоловік ніколи не зможе задовольнити її. Цим уявленням пояснюється більшість садистських знущань, які супроводжували работоргівлю.

Тож насправді чорношкірі щедріше обдаровані природою, порівняно з білими людьми, чи це лише міф, що мандрує від покоління до покоління?

Більшість із нас внутрішньо згодні, що члени негрів набагато довші, ніж у білих людей. Та це лише частина правди. У журналі «Чоловічий статевий член» доктор медицини Дік Річардс ось що пише з цього приводу:

«Хоча у негроїдів члени дійсно більші за розмірами, це справедливо лише щодо їх спокійного, незбудженого стану. При повній ерекції вони нерідко втрачають силу, меншою мірою розтягуються й відтак мають нижчий ступінь затвердіння».

Проведені недавно дослідження показали, що ереговані пеніси чорношкірих чоловіків довші, ніж у білих, в середньому лише на 5 см.

Стосовно інших рас ніяких досліджень на цю тематику, наскільки мені відомо, опубліковано не було. Хіба що побутує багато анекдотичних за характером свідчень, на підставі яких можна зробити певні висновки.

Беручи до уваги, що презервативи японського виробництва на 2,5 см коротші за американські, ми досить упевнено можемо говорити, що довжина середнього пеніса в азіата сягає приблизно 13 см. У бестселері Сіднея Біддла Берроу «Мадам на ім'я Травнева Квітка» наводяться кумедні свідчення щодо розмірів статевих органів японських чоловіків.

«Деякі дівчата віддають перевагу японським клієнтам, бо вони менш вимогливі у сексі. По-перше, вони зазвичай перебувають у ліжку менше часу. По-друге, у них не дуже великий природний чоловічий дар...» У своїй традиційній щомісячній колонці в журналі «Есквайр» Боб Грін розповів, як одного разу він відвідав у Н'ю-Джерсі фабрику по виробництву контрацептивів фірми «Тройя». Оглядаючи підприємство, він сказав менеджеру, що у дитинстві разом з друзями вважав, ніби виготовляються презервативи різних розмірів. На що той йому відповів: насправді існують лише два розміри презервативів — один для американців, а другий для японців.

— А в чому різниця? — поцікавився Грін.

— У японців розмір члена менший, — відповів менеджер. — Якщо ви розкладете цей товар на столі й виміряєте його, то матимете ширину 5,2 см і довжину 18 см. Японський стандарт — 4,9 см завширшки і 16,0 см завдовжки.

З того часу багато хто з дівчат користувався висловом «шістнадцять, кома, нуль» — для позначки японських чоловіків».

Існує ще один доказ менших розмірів члена в азіатів. Власті Таїланду якось поскаржилися, що презервативи, які надходять по лінії «Американської організації по наданню допомоги у міжнародному розвитку», дуже широкі, тож їх доводиться утримувати на місці за допомогою скотчу.

Американські аборигени мають статеві органи однакові з азіатами. Їхній пеніс у стані ерекції сягає в середньому — як у довжину, так і по колу — 12,5 см.

У XIX ст. медик французької армії Луї Жаколіо, який писав під псевдонімом «доктор Джакоюс Х.», упродовж двадцяти восьми років вивчав статеві органи примітивних народів земної кулі. Він дійшов висновку, що африканці мають найбільші у світі статеві органи:

«Я маю на увазі лише член, а не яєчка, які найчастіше менші, ніж у європейців. Виняток, можливо, складають араби, які щодо цього наближаються до африканців. Статевий орган мужчини цілком відповідає жіночому статевому органу.

Сенегальські негри мають найдовший і найтовстіший статевий орган порівняно з усіма іншими расами людства».

Сер Річард Бьортон, легендарний англійський дослідник, вчений-орієнталіст, письменник, лінгвіст і перекладач англійською мовою «Казок Шахерезади» («Тисяча і одна ніч»), побачивши мегафалоси в суданських арабів, щиро здивувався. Ось що він пише з цього приводу:

«Існує велика відмінність між власне арабами і афроарабами, і її підтверджують їхні члени. Чистокровний араб має вельми маленького члена. З іншого боку, у афроараба член довгий, товстий і плюсклий. Згідно з моїми вимірюваннями, член араба при ерекції сягає довжини 18—19 см і 4—5 см у діаметрі. Та мені доводилося досить часто зустрічати пеніси 20—25,5 см завдовжки і 5—6 см у діаметрі».

Мене нерідко запитують про типи чоловічих статевих членів у різних країнах. Я неодноразово чув про члени голландців, що сягають колін; про масивні прутні пуерторіканців; про великі, наче в мула, пеніси поляків; про югославів з линвами, наче у коня, і т. ін. Та істина полягає у тім, що різниця між середніми членами різних народів — у тому числі й кавказців — зовсім невелика, якщо вона існує взагалі. Якщо взяти по сто представників від кожної країни і обстежити їхні статеві органи, ми навряд чи знайдемо суттєві відмінності.

Гері ГРІФФІН,
американський сексолог

ПЕНіs-КЛУБ

Сатиричний малюнок часів Французької революції

«О, КОЛИ Б ЗНАЛА ТИ...»

Василь Путьонний

Оповідання

ТОГО ВЕЧОРА я цілком випадково опинився в гомінливому гурті ресторанних завсідників. Усе розгорталось, як звичайно: перші півгодини я старанно вдавав із себе веселого, безтурботного молодика, а потім машкара легковажності сама собою сповзла з мого обличчя, поступившись місцем звичній зажурі. Багата їжа, сито-п'яні мармизи, розгнуздані парочки, що затискалися в якійсь подобі танцю, усім своїм виглядом демонструючи, що вони «беруть від життя найкраще», — усе те вкинуло мене в стан, який я умовно, подумки, називаю «тугою за досконалістю».

Час було йти звідти, поки мій лихий гумор не накрив своїм темним крилом якусь невинну жертву. Та раптом я побачив її — жінку, що вразила мене з першого погляду. Вона сиділа за столиком навпроти, але, як мені здалося, була десь поза межами того вульгарного ресторанного світу. Прекрасне тонке обличчя без видимої косметики, граційні вигини тіла, зграбні рухи і ще щось непоясненне, чого не можна передати словами, — усе це разом змусило моє серце забитися швидше.

— Що, сподобалася? — осміхаючись, запитав сусіда по застіллю. — Тільки в тебе, друже, «зелених»

не вистачить, щоб з нею піти. Отож краще й не дивися...

Ці слова враз спустили мене з небес на землю — так наче поруч війнуло духом нечистот.

— А таки так, — вів далі сусіда, потішено зазираючи в мої потемнілі від прикрого передчуття очі. — Вона аж ніяк не блоківська Незнайомка, як можна було б припустити. Це відома путана, дуже дорога, не кожному по кишені...

Усе моє єство повстало проти почутого. Надто вже не в'язався цей божественний образ Мадонни зі словом «путана». Тож я й далі дивився на незнайомку, не маючи сили відірвати погляд від не тільки прекрасного, але тепер і загадково-привабного видіння.

І потім, запросивши жінку на танець, я пильно, до болю в очах роздивлявся її сповнене гіпнотичного чару обличчя, намагаючись добачити бодай якийсь гандж у цій неземній досконалості, — і не знаходив його. Невже я бачив лише прекрасну оболонку, вишукану амфору, що містила в собі порок, зло і лжу?..

Незбагненна річ — але жінка якимсь дивом угадала мій стан. Може, їй уже не вперше траплялося читати отакі німі запитання в очах вражених нею чоловіків? Чи, може, навпаки, я був перший, у чиїх очах вона добачила не звичну чоловічу хіть, а справжнє людське співчуття й бажання зрозуміти?.. Хоч як би там було, але того пам'ятного вечора серед прокуреного п'яного гомону мені випало почути розповідь про те, як хороша, мила дівчина стала путаною.

— Якби жінки моєї долі раптом захотіли щиро розповісти про себе, то виявилося б, що шлях принаймні половини з них багато чим скидається на мій. На самому початку його, як правило, стоїть чоловік — досвідчений спокусник.

Мені, на той час чотирнадцятирічній, перший жорстокий і солодкий урок гріховного кохання дав мій вітчим. І лише згодом, ставши дорослою людиною, я зрозуміла одну з гірких істин — ту, про яку колись сказав поет: «О, коли б знала ти, яка це малість — ота земна осмутна жалість, що сласним шалом ми звемо...»

Якось мати сказала мені, що познайомилася з одним чоловіком і він їй дуже сподобався. Ще не бачивши її обранця, я з самих ревнощів, що мати вже не належить неподільно мені, зненавиділа його. Одначе в день знайомства — я якраз була хвора — він прийшов до нас додому з моїми улюбленими червоними гвоздиками, тортом, пляшками коньяку та шампанського. Мене заворожили його сталлонівська усмішка, аленделонівські очі й суперджентльменські манери. Коли він мені, чотирнадцятирічному дівчиську, поцілував руку, я відчула себе жінкою.

Фото СЛЕКСАНДР-студія

Потім у нас з'явилося беккерівське — у стилі ретро — піаніно, бронзовий бюстик Моцарта, портрети Бетховена й Ліста. Коли ми залишалися самі, Павло Андрійович, вітчим, підходив до піаніно і, погладжуючи стосик нот, дивився на портрети композиторів так, наче вони його рідні брати, яким він може повідати своє найпотаємніше. Потім він сідав на круглий стільчик, приплющував очі, і з-під його довгих блідих пальців, що ніби танцювали танго, линула музика.

«Чотирнадцята фортепіанна соната Бетховена до-дієз мінор, яку маестро присвятив коханій своїй Джульєтті Гвіччарді, — тихо, із замріяною усмішкою, проказував Павло Андрійович, і мені здавалося, що вітчим дихає не повітрям, як усі люди, а тим геніальним шедевром. — «Соната-фантазія» — так називав її сам Бетховен. А от Рельштаб, німецький поет, що дуже любив музику Бетховена, назвав її «Місячною»... Вона звучить у мені, наче в храмі! Я немовби сам став цією сонатою. Мені хочеться плакати — таке в ній усе зрозуміле, відчутне, чисто-прозоре. Велика печаль великої людини. Соната ця — життєдайна оаза в музиці... джерело, з якого ми п'ємо, щоб жити! Я навчаюсь у вас, Бетховене, розуміти людей і життя. Ваша соната породжує в людині ніжність, співчуття, людяність... »

Павло Андрійович довго не розплющував очі — «Місячна соната» усе ще звучала в його серці. Нарешті він обережно опускав покришку піаніно — так наче повільно покладав червону гвоздику на могилу геніального композитора. В такі хвилини мені хотілось устати з дивана, підійти і поцілувати вітчима, і заплакати від захвату.

Павло Андрійович пробував навчити й мене грати на піаніно, але я не мала ніякого музичного слуху, хоча учбові опуси розуміла, відчуваючи кожен нюанс. Мені приємно було сидіти поруч вітчима, дивлячись, як танцюють на клавіатурі його пальці, і жадана млість мільйонами мурашок лоскотала моє тіло, і музика невидимим шприцем упорскувала в мене дурманно-солодкий наркоз. Я відчувала своїм плечем усі порухи плеча вітчима, і ця близькість дивним чином хвилювала мене. Мені хотілось бодай на мить стати тим піаніно, щоб усотати в себе всю ніжність і ласку вітчимових рук.

Трохи згодом я почала ходити з Павлом Андрійовичем до багатих клієнтів. Дивилась, як він вправно, навіть з якоюсь ніжністю та натхненням, працював: обтягував білою повстю дерев'яні молоточки, приклеював нові кістяні платівки до пошкоджених клавіш, лагодив педаль, а потім настроював інструмент, дослухаючись до кожної ноти, наче лікар до серця пацієнта. Звук злітав високо, потім, помалу танучи, завмирав. Та мені здавалося, що жоден з тих живих звуків не зникав, — вони назавжди залишалися жити в моїй душі...

Того пам'ятного дня ми з вітчимом повернулися додому дуже пізно, коли мати вже пішла на нічну зміну — вона працювала медсестрою в лікарні поблизу. Від випитого вина, яким почастував мене за вечерею вітчим, я відчула невимовну радість, піднесення, сміливість, і мені забаглося... сама не знаю чого. Зачинившись у своїй кімнаті, я роздяглася догола, стала перед дзеркалом і замилувалася своїм молодим, незайманим і дуже зграбним тілом. Роздивлялася дівочі, налиті здоров'ям груди, пухнастий трикутничок нижче живота — і раптом уявила собі, з яким захватом могли б дивитися на мене чоловічі очі, як палко пестили б моє тіло сильні руки вітчима, а потім... потім він позбавив би мене дівочості — швидко, безповоротно, за одним духом...

Я мимохіть озирнулася на двері, і в цю мить мене змусив здригнутися вітчимів голос: «Таню! Танечко! Мені погано!..» — і я, накинувши халата, побігла до другої кімнати.

Я зробила йому оцтовий компрес на голову, дала ковтнути трохи звіробою. А тоді, вся тріпочучи — чи то від співчуття, чи то від сласного бажання, — лягла поряд...

Відтоді ми почали «жити» — нишком, таємно, але повною мірою тішачись одне одним. Павло Андрійович був унікальним коханцем, з дивовижними сексуальними здібностями, напрочуд ніжним та лагідним. Його гіпнотично-чудодійні руки й губи, його п'янке тіло заколисували мене до цілковитого забуття — я почувала себе малою пташиною, підвладною могутньому казковому чарівникові. А ще можна образно сказати так: спочатку корабель нашого кохання стояв у тихій гавані, потім поволі виходив у відкрите море, де потрапляв у шторм, справжній шторм, з незмінним дев'ятим валом — апофеозом сексу, — а після того повертався до своєї штильової гавані.

Мій перший мужчина розбудив у мені чуттєвість. І я, зовсім ще дівчинка, потонула в її п'янкому вирі, навіть не спробувавши опиратися. Юне, недосвідчене серце мовчало, ще не вміючи любити, тим часом як тіло вже було розбещене вправним коханцем. Не звідавши високих людських почуттів, я тим самим прирекла себе на голу фізіологію. Тож коли мати з вітчимом поїхали влітку на відпочинок до Євпаторії, це стало для мене справжнім лихом, з яким я через свою молодість не могла дати собі ради. Мої самотні ночі перетворилися на кошмар, на достеменні тортури. І тоді я ступила на стежку, протоптану багатьма жінками моєї долі, — безвільно попливла за течією, переходячи з рук до рук...

Я завела собі нового коханця — мулатистого Міку, з яким навчалася в одному ліцеї; мати його працювала метрдотелем у престижному ресторані. Міка з форсом розводився про бісексуалів, транссексуалів, «гомиків», оральний секс — та, як я зрозуміла потім, він лише набивав собі ціну. А коли в нас «це» сталося, він був схожий на переляканого малюка, що безпорадно борсається у басейні, — і я насамкінець навіть голосно засміялась йому в вічі. Але отримала свій перший «гонорар» за секс — обіцяний золотий ланцюжок і півсотні доларів, за які купила моднячі чоботи-ботфорти.

Після Мікі я познайомилася з Кареном — симпатичним смаглявим вусатиком «кавказької національності». Він приїздив на побачення то на мармурово-білій іномарці, то на блискучій жалобно-чорній, то на перламутрово-зеленій — так наче мав власний автопарк, де стояли всі оті «шевролеточки», «беемвешечки», «кадилакчики», «фордики» й усяке таке інше. Цей нувориш похвалявся, що тримає кілька бензозаправок і супермаркет. Він купував мені золоті дрібнички, водив по театрах, казино, ресторанах, обіцяв узяти з собою в круїз. Коли ми входили в номер готелю, він примушував мене повільно роздягатися перед ним — такий собі стриптиз із танцем у стилі «качіпуді», — а потім, у ліжку, просив щипати його і легенько ляскати по щоках...

А взагалі більшість чоловіків поводяться у ліжку грубо й агресивно — або ж, навпаки, боязко до безглуздя. При цьому вони говорять гидкі речі й вражають своєю неохайністю. То чи треба дивуватися, що я досі згадую Павла Андрійовича, котрий дивовижним чином сполучав у собі витончену розпусність зі слізливою сентиментальністю, як найкращого мужчину свого життя? І чи треба пояснювати, що в контактах з численними партнерами я майже ніколи не зазнаю втіхи: моя надчуттєвість заснула, здається, назавжди — вона успішно й непомітно для інших трансформувалась у суто професійні вміння та навички, в голу техніку. Мою колишню любов до сексу давно змінила любов до нагромадження капіталу, до забезпеченого, ситого й шикарного життя.

Іншого шляху мені не дано, отож іду ним усе далі й далі. Путани бувають різні: одні бідні, інші — багаті, одні дурні, інші — мудрі. Уміння маневрувати, лавірувати в цьому житті — мистецтво, яким я володію цілковито. Те, що я роблю, — для мене своєрідний пікантний преферанс, у якому я неодмінно візьму гору, незворушно дивлячись у вічі суперникові, почуваючи себе психологом і стратегом водночас. Цей бізнес не терпить і знищує слабких. А ще ця своєрідна гра в кохання нагадує мені телесеріал, де в кінці кожної серії я отримую свій гонорар.

Як на мене, то всі ми — більшою чи меншою мірою путани. Ми змушені повсякчас продавати найкраще, що в нас є, — талант, розум, красу. Від цього іноді стає дуже боляче. Але де знайти того, хто полюбить тебе по-справжньому, зуміє і посміє взяти всі твої видимі й невидимі скарби безплатно, віддавши натомість власну душу?..

З російської переклав
Володимир ІВАНІВ

ДІВЧАТА НАШОЇ КРАЇНИ

Під час опалювального сезону батареї в моїй кімнаті аж шкварчали. Тому малювати оголену натуру було і приємно, і легко. Бо в теплій кімнаті якось простіше вмовляти гостю на жертву заради мистецтва. Ті гості до мене або самі підіймались, або я по них спускався на четвертий, жіночий, поверх. Одна з особливостей інституту, де всі вони вчилися, полягала в тому, що там готували як перекладачів з російської мови на інші, так і з мов республік на російську. Тому до моїх послуг, вважайте, були всі «дівчата нашої країни» (тобто СРСРу). Та хоч вони й були до моїх послуг, одначе... треба було з ними перезнайомитись, не наступаючи на мозолі їхнім «фраєрам», спершу зробити портрет, а тоді вже роздягати й малювати.

З тюркомовними дівчатами стосунки склалися чудові. Якщо делікатно і наполегливо умовляти, то неодмінно згоджувались.

Угро-фінська мовна група або без усяких там портретів і довгих умовлянь роздягалась, або навідріз відмовлялась.

Кавказькі дівчата перший рік гуртувались і трималися сторожко й агресивно, як у бойовій зоні. До себе близько не підпускали. Відокремити котрусь із гурту було неможливо. Якщо хотів намалювати портрет однієї, доводилось запрошувати з нею ще двох-трьох подруг. Але далі портретів у перший рік навчання справа не посунулась.

А ось на другий рік навчання ті горянки наче показилися. Познаходили собі якихось напівкомерсантів чи напівбойовиків. Та до того ж були усі ще з комуністичним привітом та патологічним юдофобством. Мені все це важко було второпати. Може, тому ці зелені горянки лягли під бойовиків, що ті майже всі хизувалися шрамами, здобутими в джихаді... Одне слово, тут цілком підходить отой імперський вислів: «Восток — дело тонкое...» Вони то милувалися зі своїми палестинськими федаїнами та лівійськими нелегалами, то ходили зі здоровенними синцями через усе «шамаханське» личко, то тікали від своїх комерсантів-бойовиків, ховалися за ще не «оприходуваних» подруг і гордо відкидали прохання про замирення. А потім, правда, через деякий час, самі ж таки й приповзали назад. Щоб цього разу їх били не в біле личко, а личком об бильце казенного ліжка.

Отож тут мені нема чим похвалитися — горянок я не малював. Навіть Фузу, котра одного разу таки прийшла до мене.

Якось я підіймався в ліфті разом із Фузою. Був я з гостинцями із ЦДЛ. В одній редакції мені трошки рублів підкинули, то я не втримався і влаштував собі в літераторському буфеті банкет — заливна осетрина, бутерброд з горбушею, пиріжок із яблуком і подвійна кава. Та ще й додому, здається, вдруге у своєму житті, купив здоровенну шишку ананаса. Тож і кажу Фузі:

— За годину приходь. Чаю поп'ємо... Як буде час — помалюю. Гаразд?

Фуза, ніби на згоду, сіпнула гострим підборіддям і гордо вийшла з ліфта на своєму поверсі.

Як підійшов час, нарізав я на блюдечко скибочки ананаса і в похідний мисливський стопарик націдив кубанської ізабелли. Тут і Фуза пошкрябалась у двері.

Запросив до столика.

Фуза шумно потягла повітря своїм довгим носом. Чи то запахом ананаса чи ізабелли насолоджувалась. Взяла одну скибочку.

Аж тут хтось загорлав у коридорі, щоб я біг на кухню. Я полишив Фузу і вискочив до кухні — підгорало моє тушковане м'ясо.

Коли впорався з каструлею і повернувся до своєї кімнати, двері були заклацнуті. Я відімкнув замок і хотів був зробити Фузі зауваження, що треба обережніше поводитись із цими підступними замками...

Та Фуза щезла. На блюдечку не було ані скибочки ананаса, а порожній стопарик лежав на підвіконні.

Коли ж я знов зіткнувся з Фузою в ліфті і сказав, щоб вона прийшла до мене попозувати, вона люто гарикнула мені в обличчя:

«Я не продаюся!..» — і прожогом вискочила з ліфта, не доїхавши до свого поверху.

Потім, по роках, мої московські знайомі розповідали, що Фуза після закінчення інституту на Кавказ не повернулась. А пила й тинялась по гуртожитках у земляків. Але її звідусіль рано чи пізно виганяли. Не знаю, чи правда, але розповідали різні люди. Як ото хтось із кавказців говорив: «Без вєсті пропавшіє на асфальтє...»

Та ще дурніша пригода в мене вийшла з дипломантою Р-ою. Ну таке в неї було стовідсоткове монголоїдне обличчя, такий жовтий колір шкіри, таке смоляно-чорне лискуче волосся й така туга постава, що я не втерпів і майже силою затяг її до себе.

Умовляв дуже довго, аж самому набридло. Моїх, може, двогодинних, зусиль вистачило тільки на те, щоб вона зняла блузку та бюстгальтер. Сиділа напружено, наче задерев'яніла. Стискала той бюстгальтер і не хотіла його кудись покласти.

Якось вже я надряпав кульковою ручкою невеличкий малюночок. Думав, що збільшу цей сюжет для наступного, головного, сеансу і тим полегшу собі роботу. Та не так вийшло — наступного дня відключили батареї, і, коли я повернувся з лекцій, у кімнаті було доволі прохолодно. Тому, поки не пригріло сонце, до дипломантки не потикався.

Аж ось і нагода трапилась — давали стипендію. Ну, підійшов. Чогось вона була насуплена і ледь промимрила у відповідь на привітання. Мені треба було відійти без зайвих слів, а я візьми та й спитай, коли ми зможемо продовжити малюнок.

— Ви мене образили!

— Я?! Та я ні вам і нікому про вас жодного поганого слова не сказав.

— Для чого слова?! Ви мене роздягли і кажете, що не образили?! Ми горді люди! Ми з негідниками не дружимо!..

Крутнулась — і пішла геть. Отакої!..

Того самого дня, десь опівночі, спускався я зі свого сьомого поверху вниз до чергової. Пішки — бо ліфт уже відключили. І наздогнав я десь між другим і третім поверхами нашого марксиста — Міхаіла Івановіча Зарбабова.

— Іду до отієї Р—ої, — каже він. — Хай вона негайно закриє вікно! І негайно припинить!..

— А чого їй закривати вікно?

— Тому що вона танцює! У мене діти, син і дочка, їм з вікна все видно!..

— Господи, — кажу я. — Так не тільки ж Р-ва танцює! Там біля ліфта справжній танцмайданчик влаштували.

— Та як ви не можете зрозуміти — вона гола танцює! Їй затвердили диплом, от вона й влаштувала кордебалет на радощах. Залізла на стіл і танцює... І штори, ви уявіть собі, не закрила!..

Мені не стало повітря, від сміху аж живота судомами звело. Я спинився і вже плакав зо сміху.

Юра ЛОГВИН

ЛЕЛЕНІАНА

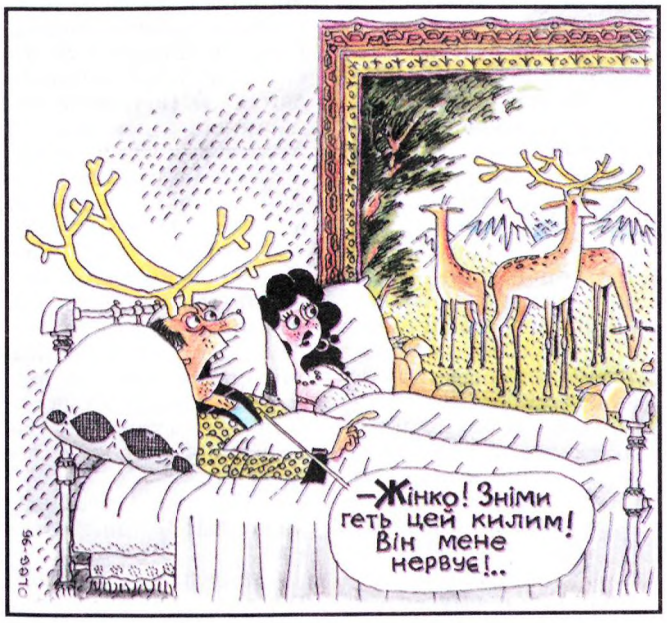

Як подивитися

Хілларі Клінтон запитує в дочки:
— Челсі, а ти вже займалася сексом?
— Якщо секс розуміти так, як мій тато, ще ні.

Дороге щастя

— Знаєш, друже, зробити жінку щасливою зовсім легко.
— Так. Але надто дорого.

Винахідлива

Проводжаючи шістнадцятирічну доньку на дискотеку, мати, зітхаючи, запитує:
— Ти хоч знаєш, що треба діяти, коли тебе перестріне вночі гвалтівник?
— Звичайно, я швидко розстібну пасок та всі гудзики на його штанях і задеру спідницю, — відповідає донька.
— Ти що — здуріла?! — обурилася мати.
— А як ти думаєш, хто швидше бігтиме: він зі спущеними штаньми чи я з піднятою спідницею?

Яке їхало...

Чоловік, ідучи з дому, вбирається у найкращий костюм, виливає на себе найдорожчі парфуми і каже дружині:
— Люба, я іду з друзями у більярд пограти.
— Іди, милий, я тебе за роги не тримаю.

Мала квартира

Прокинувшись уранці, вона озирається навсебіч і промовляє:
— Квартира в тебе теж маленька.

Співпало

Зустрілися дві шкільні подруги. Сидять, розмовляють. Аж ось одна каже:
— Поглянь — он іде мій чоловік з моїм коханцем.
— Це ж треба! — здивовано вигукує друга. — Я хотіла тобі сказати те саме!

Є різниця

— Вітаю тебе, Миколо, — говорить один приятель іншому. — Я чув, ви тепер з Марією і щасливі, й одружені!
— Саме так: Марія — щаслива, а я — одружений.

Не в колоді справа

Жінка каже чоловікові у ліжку:
— Ну що ти лежиш, наче колода?
— А ти бачила, що виробляють на колоді румунські гімнастки?!

Суперспритність

— Чому ви розбіглися зі спільником?
— Не люблю робити бізнес з людьми, спритнішими за мене.
— Чому вважаєш, що він спритніший за тебе?
— Мав одружитися з моєю теперішньою дружиною, коли вона ще була дівчиною, і цього не зробив!

Стривожилася

— Послухайте, Циля! Таке горе, таке горе! Мій Ромонька — голубий!
— Що ви кажете?! Та я сподіваюся, що вінтаки зустрічається з єврейським хлопчиком?

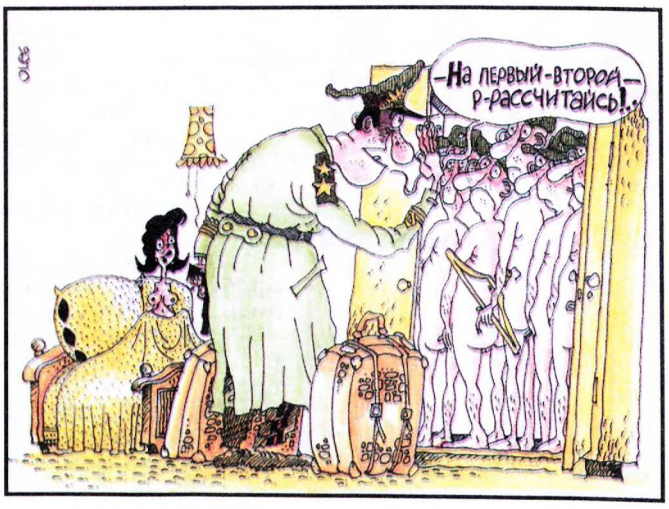

ЛЕЛЕНІАНА

Малюнки Олега ГУЦОЛА

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

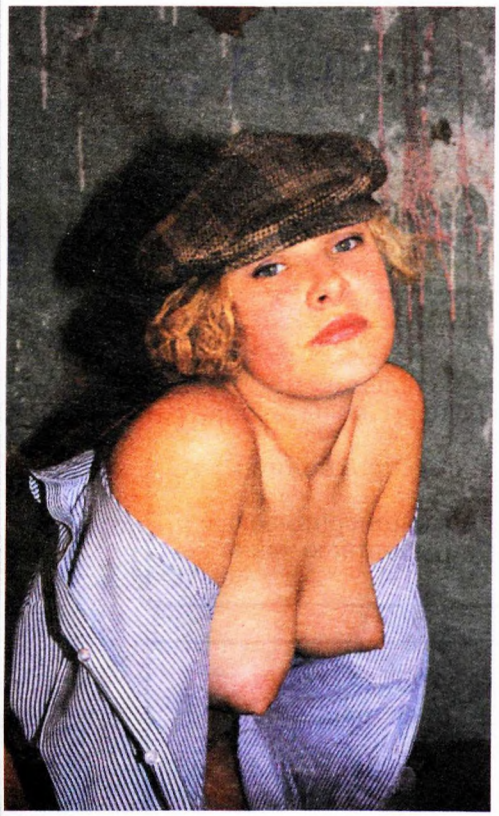

Фото Євгена ШИПІЦИНА

Андрій М'ястківський

СОРОМ

Оповідка

РАНІШЕ клуб був, він і тепер стовбичить серед села, високий, як церква, облуплений, як Сидорова коза. Перше в ньому хоч якісь танцюльки були та Смутьва Льоля вищала так, як якась Пугачова, та доміно для старих телепнів, буфет з горілкою через дорогу. Вже нема — якийсь Шульманюк із райцентру купив у сільради будівлю, щоб у ній печериці розводити чи телят на заріз тримати, але й того поки що нема — горобці свищуть. Молоді на свої тусовки довгими осінніми вечорами в бібліотеці збираються, бо воно молоде, непосидюче, а старі дома без світла — бо електрику тепер надовго вимикають — сваряться чи, котрі віруючі, моляться Богу, бо на церкву село ще не стяглося. А літо — благодать: до Андрієвої пасіки, в його хатину. Андрій, спасибі, не дуже скупий, то й десь колись щільника внесе.

Приходить туди єдиний на селі з таким іменем старий Тракторій Смик. Давно вже вдівець, але козарлюга. Скільки йому, не каже, але ще такий, що бугая підніме і штири ратиці йому докупи складе. Синій від самогонки, але дідько його не бере. Та й молодь нема, нема, та й завітає, і Тракторій з ними, як розтарахканий хетезе на перелозі.

Розказує, як попросять молоді. Жінкам, дівчатам таке не почути. А хлопці:

— Про сором, діду Тракторію!

— Вже розказував.

— Ми не чули.

— Розкажіть, як було...

— Все на цім світі було.

— А ви бозна-відколи знаєте!

— Не тільки знаю, а й пробував, — наче гордиться Тракторій.

— Вмрете, то хто нам розкаже? Де ми про таке прочитаємо?

— А ви при теперішнім вченні годні читати?

— Дехто якось кумекає.

Тракторій вмощується за Андрієвим столиком важно, як на царському троні, починає:

— Це в Харкові. Там столиця України була, і радіо не казало, як тепер «Увага...», а «Халло, халло, говорить Харків!» І хетезе тоді будували, так тракторний завод звався. Молодь зі всієї України з'їжджалась. І мене, злидня, туди тягло не так копійчину заробити, як світу побачити...

— І дівчат?

— І їх, — усміхається Тракторій. В його рудих очах підстрибують бісики. А плечі в діда широкі, руки важкі, вся постать богатирська і духом таким дме од нього, що кожному слову повірять.

— Журнал тоді про таке виходив, звався «Декада». Давно не бачу такого, — каже Тракторій.

— Про сором! Про сором! — не терпиться Валері, що в смугастому матроському тільнику.

— Мовчи! — шикнули на нього.

— Нетерплячий... — каже Тракторій, і видно, що йому хочеться розказувати. — Це десь після першого травня, чи що... Видумували нові свята: «Геть сором!», «Геть поцілунки, бо від них зараза!», Карла Лібкнехта, Рози Люксембург, якогось Воровського... Це десь дванадцятого чи тринадцятого року. Не тисяча дев'ятсот, як тепер, а з двох цифр, бо наче світ створено було тоді, коли товариш Ленін крикнув: «Вся влада радам!» От і зібралися чоловік тридцять-сорок. І дівки були... «Геть сором!», «Долой стыд!», «Новий світ — нове життя!», «Пролетарі всіх країн...» Голісінькі всі ну геть чисто. Тепер спіднички, що буває совісно дивитися, а тоді — і пуцюрини висять, і в дівок — їхнє. Ну, і я — геть, то й геть. Пошикувалися по четверо. І майже в кожного і в кожної — плакатик на патику. «Геть рукостискання», «Геть...» Я нічого не ніс, але всі кричали. Балакаємо, голі та босі: «Пси, кози не одягаються, хіба ми гірші за них?» Одягнені одвертаються, сахаються... А в мене, кажуть, од діда-прадіда тіло козацьке, бо предок мій ще в запорожці ходив турків воювати. Наче й соромно було, що в інших хлопців корінчики позакоцюрблювалися, а в мене прямо-таки — гила висить. Рядом зі мною, нога в ногу — дівчисько. І цицьки дай Боже. На кожній циці пипка, а довкола неї п'ятикутна зірка виколота, як на прапорах. Зміж межиніг — волосся, а від нього герб виколотий, звізда аж під пупцем. Крокуємо... А я гляну на неї — їй-бо, аж п'яний роблюся, аж ногами плутаю. І корінь мій прямо-таки сказився — здибився, як жеребець — йти заважає. Зачіпаю дівку своїм стегном.

— Що таке, товаришу Тракторію? — питає вона.

А я, селюк, «Соромно», — кажу.

— Чому соромно? — питає.

— Хіба не бачиш?.. Як тебе звати?

— Ідея, — каже, — була Оксаною, а тепер Ідея.

Корінь мій чортом до неї пнеться. А вона:

— Я з твоїм соромом впораюсь! — І за руку мене, виводить з колони, тягне до під'їзду, кидає на асфальт плакат на диктовій дощечці. Я тягнуся до її губ, а вона:

— Ти що? Хіба не бачиш, що лозунг пише?

Читаю: «Геть поцілунки — від них зараза!»

То й спинився мій коренисько, стирчить, як кремлівська вежа.

Сама Ідея — брик та й простяглася горілиць на плакаті з поцілунком:

— Стромляй свій сором!

— Куди?

— В герб! — Ще й пальцем показує на своє волосся під промінням. І було так, як треба, як за старого режиму.

— А далі що? — питає той, що в матроському тільнику.

— Впав мій корінь, як царський режим, як тепер совєцький.

Хлопці сміються, а один питає:

— А сьогодні, діду Тракторію, щоб той?..

— Нема вже, хлопче, таких колон.

Тим часом пасічник вніс у хатину два щільники.

Фото Сергія КОШЕВАРОВА

لیلا

ПРИЗНАННЯ КИЛИНИ ПИЛИПІВНИ*

Мені, друзі, як і Євгенові, теж розповідати начебто нічого. Жінка я напрочуд «неправильна». Особливого кохання ніколи не прагнула. Хлопці, чоловіки — то для мене товариші, друзі. Хтось із них час від часу, розуміла-бачила, прагнув близькості. Це мене цілком щиро дивувало. «Ну от, догралася», — казала я тоді сама собі. А далі бувало вже по-різному. Кому — рішучого відкоша, а кого й пожалію, коли вже людина геть голову втрачає. Принцип «переспи — і минеться» спрацьовував залізно. Крім одного разу. Точніше, не спрацював лише з одним чоловіком. Довелося за нього заміж вийти. Нащо б то людині непотрібних мук завдавати.

Жили ми душа в душу. Фізично пасували одне одному ідеально. Чоловік задовольняв мене повністю. Тим паче, що я жінка не надто палка. Він часом навіть ображався: «Ти, — каже, — сама ніколи ініціативи не виявиш».

А мене місяць не чіпай — я і не згадаю. Хоча, мушу сказати, чоловіка маю достойного. Бо ні до, ні після заміжжя не зазнавала справжньої насолоди ні з ким, крім нього. Він зробив мене справжньою жінкою, змусив зрозуміти всю привабливість фізичної близькості. Він і тепер упевнений, що, крім нього, мені ніхто не потрібен.

Я вічно у відрядженнях та поїздках. Але «пригод» майже ніколи не було. Що вдієш, я у коханні «вобла» — суха, не жагуча. Тілом зграбним Бог не обділив. Але чуттєвість... За роботою, та за клопотами, та за дорученнями громадськими про стать забувалося.

Хіба що... Гаразд, про два найбільш пам'ятні випадки розкажу. Хоча й боюся, що нецікаво вам буде.

Перше моє гріхопадіння сталося на березі Балтійського моря. Чудовий прийом у спорідненій організації. Вдень — робота, увечері — розмови біля каміна. Оселили нас не в готелі, а у відомчому пансіонаті, в будиночках. І так трапилося, що в тім будиночку трикімнатнім нас опинилося три пари. Подружжя з Одеси, наші колеги, — і четверо нас, працівників однієї київської установи, — двоє чоловіків та дві жінки. І, як навмисне, співробітники мої — пара закоханих...

Подружжю — окрема кімната. Є можливість. Ми з Любою — до другої, а хлопці — до третьої. Це я так розпорядилася. Та Любаня на мене таким поглядом благальним подивилася, що я несамохіть, не думаючи про наслідки, кивнула головою: гаразд, мовляв, Бог з вами. Тож Мишко та Люба з прояснілими обличчями — за валізи та й до своєї кімнати. Миттю щезли.

Матка боска. Що ж діяти? Сміючись, обертаюся до Петра:

— Витерпиш мене тиждень в одній кімнаті?

— Спробую, — відповідає.

Поселилися. Добре — хоч ліжок двоє, у різних кінцях. Я спокійна. Я ж туристка. Бувало, що в однім наметі з хлопцями ночували без проблем, а тут — кімната...

Але ж не зважила на обставини. Інтим вітальні з каміном. Запросини колег до ресторану та до сауни. А сауна в них мало того, що із застіллям, так ще й спільна. Цебто до парильні можуть заходити і чоловіки, й жінки.

Ото після тієї незвичної сауни Петро й питає:

— Ти що, серйозно вважаєш, що я можу отаким піонерчиком бути цілий тиждень — п'ять ночей — із жінкою в одній кімнаті?

Я, звичайно, хотіла відповісти, що саме так і вважаю, та раптом мені наче заціпило. Тим паче, що Петро не був мені геть байдужий. Щось вабило мене до нього.

Єдине пробелькотіла:

— Та я ж незайма...

На що він довго мені щось таке заспокійливе шепотів на вухо. Пестощами, словами він довів мене до

САНАТОРНІ ОПОВІДКИ

Фото Олега БІЛОУСОВА

Я — ВОБЛА

Світлана ДОВЖЕНКО

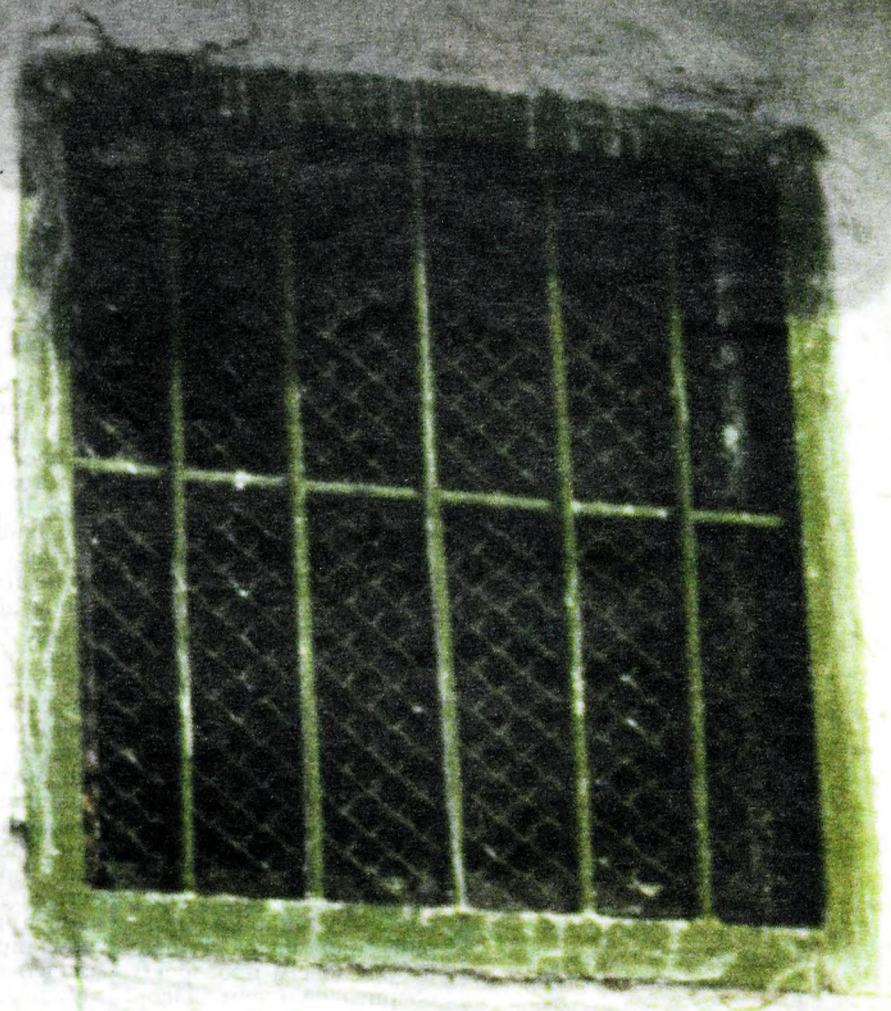

Такого гарячого стану, що я ледь то забула про свою незайманість...

Мушу визнати: був він напрочуд уважний та обережний. Болю я не відчула ніякого. Тому він входив ще двічі — аби довести мені, що це не страшно.

Найдивовижніше сталося другої ночі. Я впустила його уже спокійно, маючи намір як слід розкуштувати, що воно таке. Бо першого разу був у голові такий туман зі страху та сорому, що я взагалі нічого не розуміла й не відчувала.

Так от, впускаю я його вже із зацікавленням, аж раптом відчуваю легенький біль. Ойкнула. У Петра на обличчі — подив і втіха водночас. Так цікаво було спостерігати за чоловіком, що порушує вінок незайманки!..

— Та не повинно ж так бути... — белькоче він, побачивши кров. — Ну, ти даєш! Щоб двічі одну дівчину вінка позбавити!.. Такого я ще не чув. Дякую. Оце втішила, то втішила...

Далі все було звичайне і нецікаве. І загалом мені не сподобалося. Потім я ще довго не могла зрозуміти, що люди в цьому знаходять. Мені воно було не потрібне. Аж поки чоловік не дав розкуштувати...

Що — «другий»?.. Другий випадок? Я що, про два обіцяла? Ну гаразд. Але цей ще нудніший.

Їдемо у відрядження. Я вже жінка в літах. Супутник — молодий хлопець. Але ми обоє ліквідатори.

Прокидаюся в поїзді рано і роблю, за звичкою, «вранішню протизаплідну таблетку». Є така китайська вправа — промасажувати черепашку вуха знизу вгору. Десь вичитала. Зробила — і сміюся сама до себе: я ж далеко від чоловіка, отож злягання на сьогодні не передбачається. Нащо робила?..

Оселилися в готелі районному, чудовому. На кожного — номер двокімнатний. Побігли по роботі. А ввечері — сюрприз. Треба один номер звільнити. Приїхало якесь начальство, делегація. Мого супутника виселяють. А він з похмілля мучиться. Та ще щось там йому в попереку болить. Геть знесилів хлопчина. Сидить у мене в номері — ледь не засинає.

— А якщо я в тебе залишусь? — питається.

— Залишайся, — відказую. — Кімнат дві, місця вистачить. Піду скажу, щоб більш нікого не виселяли, бо щось для тебе там вигадують. Переспиш у вітальні. Вони ж самі спершу пропонували нам в одному номері оселитися.

На тому й постановили. Постелила йому коридорна у моїй вітальні на дивані. Він тут-таки й задрімав.

Близько шостої прокинувся — пішли погуляли містечком. Купили коньяку. Повечеряли. Сидимо, розмовляємо. Коли це:

— Ти не відмовишся зі мною лягти?

Я отетеріла з подиву. Дві години тому воно ледь духу не пускалося. Я його за хлопчика завжди мала. Та за ним стільки молодиць мліло... І раптом — ця пропозиція. От уже справді, чого не чекала, того не чекала. Від несподіванки — не знаю, як і зреагувати.

— Що, здивована? Я ж не євнух і не святий.

Коротше кажучи, отямилася від подиву я вже під укривалом. Так, разом, ми на його дивані і проспали до ранку. Хоча й не дуже зручно було, зате не холодно.

Він, щоправда, був трохи розчарований. Від зрілої жінки чекав більшої вправності. А я ж не встигла йому пояснити, що я «вобла». Суха, та й годі... За все життя розпалити мене лиш один і зумів — власний чоловік. Отак воно...

Взагалі-то я зробила висновок із свого досвіду, що по-справжньому кохати жінку, захоплюватися нею наші чоловіки не вміють. Вони лише «кінчають». Та Бог з ними...

* Із циклу «Санаторні оповідки» (див. «Лель» №4 за 1998 р. та №4 за 1999 р.)

Греція. Еротичні танці. VI ст. до н.е.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Акіфрон

Давньогрецький ритор. Відомостей про його життя практично не збереглося. До наших часів дійшло кілька листів, у яких він, зокрема, описує свято гетер. На святі танцівниці та флейтистки змагалися не лише у красі, а й у сластолюбстві. Суддями були «найчарівніші напівоголені жінки». Розповідь ведеться від імені однієї з учасниць дійства.

СВЯТО ГЕТЕР

Незабаром спалахнула суперечка, яка до нашого настрою додала ще більше радості. Засперечалися щодо того, у кого гарніші чересла — у Оріалліс чи у Мирріни. Мирріна зняла пасок, туніка її була зовсім прозорою, обернулася, і всім здалося, наче крізь кришталь засяяли прекрасні лілеї. Вона злегка труснула стегнами й сама посміхнулася красі своїх сластолюбних форм. Потім, подібно до Венери, яка приймає належне їй поклоніння, почала так сласно стогнати, що мені й нині вчувається її голос. Та Оріалліс не вважала себе переможеною — вона вийшла на середину і сказала: «Я не буду змагатися у красі під покривалом. Я постану такою, як на гімнастичних вправах. Такі змагання не допускають одягу». При цих словах вона скинула з себе туніку, залишилася зовсім оголеною і мовила до прекрасної суперниці: «Поглянь-но, Мирріно, на цю округлість стегон, на білизну і прозорість цієї шкіри, подивись на оці рожеві пелюстки, яким рука сластолюбства надала чарівних обрисів. Під час їхньої швидкої гри, під час сласних судом вони не дрижать злегка, як твої, о Мирріно, їхні рухи нагадують легкий шелест хвиль...» Оріалліс поступово прискорювала сластолюбні рухи і продемонструвала таке мистецтво і таку красу, що за нею одностайно визнали перемогу. Після цього перейшли до інших змагань: засперечалися про красу живота, але жоден з нас не зважився на суперництво з пружним, прекрасним і гладеньким животом Філумени. Уся ніч була віддана отаким розвагам, і ми завершили її невдоволенням на адресу наших коханців і проханням до Венери, аби вона щодня посилала нам нового коханця, тому що новизна — то найпривабливіше у коханні. Й усі ми були сп'янілі від захоплення, коли розлучалися.

Давид АЛАН. Художник і модель

«Атхарваведа»

— пам'ятка давньоіндійської літератури. Створена в IX-VIII ст. до н.е. Її назва перекладається як «Веда заклинань». Слово «веда», у свою чергу, означає «знання», вище духовне знання. Ця книга складається з фрагментів народної магічної поезії. До найдавніших за походженням належать сповнені експресії заклинання проти різноманітних хвороб, злих демонів, любовні заклинання, моління про здоров'я і довге життя.

ЗАКЛИНАННЯ — ПРИВОРОЖІННЯ ЖІНКИ

Зажадай тіла мого, ніч!
Зажадай очей, зажадай
стегон!
І очі твої, і коси твої,
сповнені хоті
До мене, хай мерхнуть
від кохання!
Хочу, щоб горнулась до
рук моїх,
До серця мого
горнулась,
Щоб ти підпала під
владу мою,
Щоб схилилась до мого
бажання!
Тож хай ті, що створені
для лизання,
Ті, у чиєму серці —
злагода, —
Корови, матері жиру,
Хай зроблять її мені
покірною!

Аллан давид (1744—1796)

Творчість цього шотландського художника припала на період розквіту в Європі еротичного мистецтва. Проте для його пензля характерні стриманість у розкритті сюжетів і ледь помітний еротизм. Представлена тут картина зберігається в Единбурзі у Національній галереї.

Астуріас
МІГЕЛЬ АНХЕЛЬ (1899—1974)

Гватемальський письменник. Народився у сім'ї судді, закінчив університет, з 1925 по 1933 роки жив у Європі. Перший же створений ним роман «Сеньйор президент» (1933) приніс йому широку відомість. Ще більш значним явищем для національної літератури стала написана ним «Бананова трагедія», яка побачила світ у 50-і роки: вона складалася з книг «Сильний вітер», «Зелений тато», «Очі похованих». Лауреат літературної Нобелівської премії 1967 року.

Створюючи масштабні соціальні полотна, Астуріас не забуває й про долю людини, її інтимні почуття. Проте розкриває їх доволі стримано, через діалоги чи короткі описові замальовки.

БУДИНОК РОЗПУСТИ

(Уривок з роману «Сеньйор президент»)

Дівиці закладу «Солодкі чари» мовчки розсідалися на старих канапах. Цибаті, коротконогі, пампушки, худі, старі, молоді, зовсім дівчата, сумирні, дикі, білявки, руді, чорняві, волоокі, з каламутними очима, смугляві, білошкірі, червонопикі. Різні — і водночас однакові. Вони однаково пахтіли — мужчиною. Різкий запах черепашок, які почали гнити, у кофтах з дешевого шовку хлюпали груди. Дівиці розсідалися на канапах, демонструючи плюсклі литки, картаті підв'язки, чепурні панталони — червоні з білою мережечкою чи рожеві зі шляркою з чорного мережива.

Вони казилися від очікування. Сиділи, наче на вокзалі, вмістившись ближче до дзеркала, наче кози, раз у раз поводячи очима.

Одні дрімали, другі курили, треті хрумкали м'ятні льодяники, четверті намагалися підрахувати мушачі сліди на білих з блакитним паперових гірляндах, які прикрашали стелю. Суперниці затівали чвари, приятельки ліниво й безсоромно пестили одна одну.

Майже в усіх були прізвиська. Ту, що мала великі очі, звали «Совою»; якщо, до всього, вона була коротконога — «Совкою»; якщо постаріла і розтовстіла — «Совицею». Кирпату звали «Моською», смагляву — «Негритянкою», червоношкіру — «Ковбасою», кривооку — «Китаянкою», біляву — «Рядном», недорікувату — «Заїкою».

Окрім цих, ходових, прізвиськ, тут були «Ворона», «Свинка», «Лапа», «Кішка», «Глиста», «Голубка», «Мартишка», «Насос», «Медяник», «Бомба».

Надвечір зазвичай приходило кілька чоловіків — позалицятися, помацати незайманих дівиць. Чоловіки були напомаджені та франтуваті. Донья Чон залюбки виштовхала б їх утришия — нічого ходити, якщо кишеня порожня! Та доводилося терпіти, аби не розлютити «королев». Нещасні королеви, знуджені без ласки, трималися цих мужчин — жорстоких альфонсів, жадібних покровителів. Хоч який, а свій!

У цей же час з'являлися хлопчаки. Майже втративши мову, вони незграбно переступали з ноги на ногу, тремтячи, наче спіймані метелики, і приходили до тями лише на вулиці. Ці — байдуже. Сумирні. Пятнадцять років. «На добраніч». — «Не забувай». Гидкий смак у роті, наче черв'яків наївся (а пізніше, коли йшов сюди, це пахло подвигом і гріхом!), і солодка втома, наче після приступу сміху чи занять акробатикою. Йой, хороше на вулиці, якнайдалі від смердючого борделю! Вони хапали повітря, наче свіжу траву, і милувалися зорями, променями власної сили.

Переклад з іспанської.

АНОНІМ. У будинку розпусти. 1855

Олександр АРХИПОВ. Натурник. 1885

Архипов
ОЛЕКСАНДР ЮХИМОВИЧ (1862—1930)

Російський художник. Навчався у Московському училищі живопису, скульптури та архітектури, де викладали В. Г. Перов, В. Д. Поленов та В. Є. Маковський, потім — в Академії мистецтв. Працював у реалістичній манері. Найбільш відомі роботи: «По річці Оці» (1890), «Лід пройшов» (1895), «Зворотний» (1896), «Прачки» (1899), «Молодуха» (1919) та інші.

Оголене тіло під його пензлем практично позбавлене еротизму.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Ахматова
Анна Андріївна (1889—1966)

Народилася в Одесі, справжнє прізвище Горенко. Вірші почала писати в одинадцять років Уже перші книги віршів «Вечер» (1912), «Четки» (1914), «Белая стая» (1917) розкрили в ній самобутнього лірика, спадкоємця поезії Стародавньої Еллади, майстра витончених естетичних і любовних переживань. Помітний вплив на літературний процес у Росії справили також її книги «У самого моря» (1921), «Подорожник» (1921), «Anno Domini MCMXXI» (1922), поема «Реквієм» (1935-40).

ЛЮБОВ

То серце огорне теплом,
Неначе зігріть його хоче.
То од зорі голубком
На білім віконці туркоче.
То в іней зблисне вогнем,
Привидиться в дрімках
левкою...
Та вірно уводить мене
Від радості і від спокою.
Так солодко вміє ридать
В молитві тужливої ліри.
І страшно її розпізнать
У посмішці, щирій без
міри.

Переклав Сергій ЧИРКОВ

Афродизіоманія

— хвороблива фіксація психіки на пошуках засобів, здатних збудити або підвищити статеву активність.

Аутоірумація

— оральна мастурбація.

АНОНІМ. Ілюстрація до книги П'єра Левіса

Аутосадизм

— підвищення еротичної чуттєвості через катування самого себе.

Аутофілія,

аутоерастія — статевий потяг до самого себе.

Аутомоно-сексуалізм

— відхилення від норми, при якому роль фетишу відіграє власне тіло, яке, завдяки одягу, позам чи манерам, набирає подоби протилежної статі. Відповідним чином «оформлене» оголене власне тіло може викликати сексуальне збудження. Сексуальне задоволення при цьому досягається за допомогою уявного статевого акту і мастурбації. Аутомоносексуалізм, поряд з рисами фетишизму, має в собі елементи трансвестизму і нарцисизму.

Е. КУПФЕР. Автопортрет у потрійному зображенні

АПСАРА і служниця. Розпис у Сигирії. V ст.

Аш-Шаріф ар-Ради
(970—1016)

Мусульманський правознавець і літератор. Жив при багдадському дворі. Як і всі поети-панегіристи, писав елегії на світські та релігійні теми. Проте справжню поетичну славу йому принесли любовні вірші-послання, які склали цикл «Хіджазькі вірші». Аш-Шаріфові вдалося традиційним бедуїнським мотивам надати куртуазної витонченості, що й уславило його як видатного поета свого часу.

❤

Груди сповнені вогнем,
очі — наче джерело.
Хочеш, полум'я візьми
чи омий своє чоло.
Я на тебе задивлюсь,
зупинивши дріж в руках.
Серце — наче хто помер,
грають бісики в очах.

Переклав Сергій Чирков

АНОНІМ. Ілюстрація до «Монахині», 40-і роки XX ст.

СУЧАСНІ КАЗКИ

ДІДЬКО НА ВАКАЦІЯХ

Леся Мовчун

ПОЛУДЕНЬ. Неділя. Ще нічого не зроблено, а таке враження, наче день минув. До того ж липнева спека стоїть уже другий тиждень, і від неї перед очима стрибають чортики, та й сам собі здаєшся ледачим дідьком на вакаціях. (Ото порівняв! Видно, жарота довела.) А тут, коло фонтанів, можна хоч трохи прийти до тями...

Іноді Сергій умів поринати у власні думки так глибоко, що відключався від усього зайвого, поверхневого, і тому несподівана злива, яка зненацька заскочила легковажних і простоволосих заручників на майдані, не перервала його роздумів. Зате коли так само раптово важкі краплини припинили приємне й ритмічне дріботіння по плечах, Сергій озирнувся.

— То це ви, мила панно, здійснили справді джентльменський вчинок? — здивовано звів брови Сергій.

У відповідь — лукава усмішка на доброзичливому обличчі незнайомої дівчини і грайливе похитування парасолькою, наскільки це було можливим, щоб їх знову не намочив дощ.

— Якщо джентльмени не спроможні захистити від найменшої неприємності бодай самих себе, то доводиться виявляти ініціативу дамі.

— Ну, і як далеко ви готові зайти у своїх благородних пориваннях?

— Та, певно, набагато далі, ніж ви!

Сергій чомусь радісно засміявся. Він ще раз блискавично окинув поглядом «даму», і думка про неї, ще не встигши оформитись у словесні категорії, одразу ж зникла у підсвідомості, залишивши в усьому тілі бадьору впевненість і рішучість.

— Виходь за мене заміж.

Тепер здивувалася дівчина. Сергій зашарівся, але не відступивсь:

— Я просто собі дідько на вакаціях. Але ти виходь за мене. — І лагідно додав: — Не бійся...

Несподівано для нього, та й для себе, дівчина сказала серйозно і просто:

— Гаразд, вийду.

Дощ уже давно скінчився, висохли калюжі, навколо безладно рухалися сотні людей, а хлопець і дівчина гарячково, ніби досі мовчали принаймні цілісінький рік, говорили, говорили, говорили — то дивлячись одне одному в очі, то мимохіть зупиняючи погляд на чомусь сторонньому і тому зовсім не цікавому. Їм треба було встигнути так багато: назвати свої імена, розповісти, скільки їм років, де живуть, де працюють, що люблять, чого бояться, де побували, де ніколи не були. Захлинаючись, раз у раз вибухаючи сміхом, перебиваючи, Сергій і Оля ділилися спогадами і мріями, ледь устигаючи вставляти: «Я теж...» — «І я...»

Наближався вечір, а вони так і ходили Хрещатиком, під кумедно сухою парасолькою. Потім у кав'ярні, похапцем і не зосереджуючись, Сергій щось замовив, розрахувався, але, відходячи від прилавка, так і залишив той чудернацький натюрморт — п'ять філіжанок кави і одне тістечко.

Ще сьогодні вранці раціоналісти і реалісти, вони натхненно божеволіли і з кожною хвилею прагнули ще більшого божевілля, а якби змогли побачити все своє життя швидкоплинною кінострічкою і порівняти з іншими, такими ж чорно-білими стрічками безлічі інших людей, то без вагання оголосили б цей день найяскравішим святом за останнє століття.

Близько дванадцятої Сергій запропонував рушати додому, і для Олі було цілком природно сісти у порожній тролейбус і їхати з Сергієм до його, а отже, їхнього дому.

Разом з ними до помешкання увійшла ніч і здалася такою милою та ніжною, що не хотілося проганяти її бодай найменшою свічечкою.

Сергій, ледве впізнаючи у пітьмі обриси шаф і стільців, подумав, що й зараз вони з Олею сприймають світ абсолютно однаково, наче обоє вперше переступили цей поріг.

— А знаєш, я добряче зголоднів!

— І я! — засміялась Оля.

Прозвучавши уже вкотре, це стало їм одним зрозумілим шифром, як то завжди буває у закоханих. Жартуючи, вони з годину порядкували на кухні, освітленій лише місячним промінням. Оля навпомацки діставала з холодильника якісь харчі. Потім вечеря закінчилася. На деякий час запала тиша.

Знову Сергія і Олю охопило дивне відчуття: стиралися межі між двома істотами, і було можливим, навіть необхідним, уже не кажучи жодного слова, торкатися вустами, долонями, всією шкірою до своєї другої, поки що не знаної половини, зливатися з нею і просякати ароматом любощів.

Дві тіні, спроектовані місячним променем на стіну, все щільніше й щільніше зближувалися...

Оля прокинулась від якогось невиразного неспокою. «Який жах!» — майнуло у ще сонному мозку. Вона підвелася, з огидою поглянула на м'язисті ноги чужої людини, що спала, розкинувшись і ніби запрошуючи у свої обійми. Стало так боляче, що не змогла вичавити ані сльозинки. Біля дверей Оля перечепилася через перекинутий стілець. Сергій миттю підхопився.

— Олю, Олечко... — і затнувся...

Дівчина сиділа в порожньому тролейбусі. Сама.

Вчора була несподівана злива. Нині день буде знову спекотний.

Фото Михайла КОКОТЧИКОВА

ЧОМУ БАБА ВМЕРЛА

Байка

Був Василь хлопець як хлопець, щоки — наче налиті яблука, а оженився — і через якийсь місяць-другий спав з лиця і тілом став похожий на жердину.

Дід Павло візьми і запитай його, що за причина, чи хвороба якась причепилася. Були вони, незважаючи на велику різницю в літах, добрими приятелями. Зашарівшись, Василь зізнався-таки: дружина виявилася надто азартною.

— В неї настрою нема, якщо не приголубиш її звечора і до схід сонця. А якщо і серед ночі, тоді вона увесь день у доброму гуморі й пісні співає. Харчі, діду, самі знаєте, які зараз, а робота потребує сил. Чує моє серце, що через це щире кохання я можу й дуба дати.

Дід йому на це:

— Поставиш могорич, то я навчу тебе, як жінці апетита зменшити.

... За кілька днів зайшов дід провідати молодих. Онук, як годиться, пляшку на стіл, господиня приготувала, чим закусити. Випили по чарці, по другій — пішла бесіда про те та про се. Василь, наче між іншим, запитав: «А чого, діду, ваша баба так рано вмерла?»

— Прийшла пора вмирати, то і вмерла, а причина така, що при жінці незручно й казати.

— То, може, мені вийти? — І Настя гайнула з кімнати, але двері не щільно причинила.

Дід, ледь підморгнувши, заговорив тихо, але так, щоб почула та, для кого його слова призначалися.

— Про причину смерті хочеш знати? Нікому не казав, а тобі зізнаюся, лише поголосу не роби. У твої літа я був хлопцем нівроку: і при тілі, і при здоров'ї. Баба моя, якщо пам'ятаєш, теж дебела була. Не боялися ми роботи, а ще охочіше любили їздити найкращою в світі дорогою, як сказав один поет.

— Якою це? — не зрозумів онук.

— Ти, я бачу, наче дитина нетямуща. Дорога та у кожної жінки поміж ногами. День починали і кінчали, кохаючись. Частенько і серед ночі любилися. Що то молодість! — зітхнув старий.

— Ви, діду, думаєте, що лише ви такі?

— Не лише ми, кажеш? Тоді слухай. Розумні люди недарма твердять: у всьому треба міру знати, в коханні також. Не відали ми, молодими бувши, що жіноча промежина не вічна, що та вузенька перепонка стирається потихеньку-помаленьку. Як тільки вона зійшла нанівець, тут моїй бабі й кінець...

Допили горілку, пішов дід додому. Молодичка прибралася, полягали спати. Чоловік до неї з любощами, та — де там!

— Хоч і тихо дід говорив, але я все чула. Не вмреш, якщо кілька днів потерпиш, — я ще така молода і вмирати рано не хочу.

Тут і баєчці кінець, а той, хто слухав і мотав на вуса, молодець.

Іванна Левківська,
м. Вахрушево
Луганської області

ЛЕЛЬВОРД № 5

прутень та його родичі

Розгадати цей Лельворд дуже просто. Варто лише пригадати або підібрати синоніми (інші назви) до слова «прутень». Аби полегшити завдання, «Лель» залишає відкритим перші літери слів.

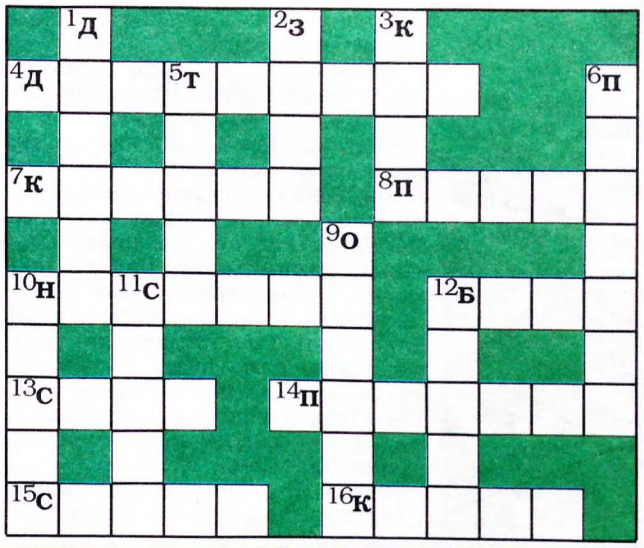

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 5:
По горизонталі: 4. Доставало. 7. Костур. 8. Пеніс. 10. Носоріг. 12. Било. 13. Спис. 14. Прутень. 15. Сваха. 16. Коник.
По вертикалі: 1. Долото. 2. Звір. 3. Кляп. 5. Татко. 6. Пістоль. 9. Огірок. 11. Слива. 12. Бутон.

ВЕ У СЕЛІ

ІСТОРІЇ

ПЕРЕД НОВИМ НАВЧАЛЬНИМ

У сільську школу зателефонували: чекайте інспектора. З якоїсь причини молодий директор не мав бажання зустрічатися з перевіряючим і сказав сину-першокласнику:

— Якщо пан інспектор запитає, де тато, скажеш, пішов шукати спонсорів — школу ремонтувати треба.

— Скажу.

— Коли приїде той, що і минулого разу — товстий та лисий, — стань біля шафи з колекцією домашніх напоїв.

— Стану.

— А коли стрункий та кучерявий, що навідується частенько у мою відсутність, — гривню не бери і за морозивом не йди, а сядь мамі на коліна і не злазь, поки той не піде.

— Сяду й не злізу.

БАРТЕР

— Чи ви знаєте, що з двох років нашого подружнього життя мій чоловік Петро, а ваш колишній інженер Нікудишній вже четвертий місяць без роботи, і якби не пенсія моїх батьків...

— Що поробите — конверсія, реорганізація, бартер... — І вгодований директор утримав погляд на розстебнутому гудзикові її міні-спіднички, а правицею зсунув службові папери зі столу в шухляду.

— То хай приходить? — уточнила відвідувачка й теж мимоволі почала розстібати решту гудзиків...

На другий день Петро обживав кабінет начальника щойно створеного експериментального цеху.

ПРИКМЕТИ

БУДЕ ПОВІНЬ, —

злякалася сором'язлива захованка, дивлячись через розстебнутий халатик своєї господині на молодика, який аж до шкарпеток опустив джинси.

❤

Якщо Віктор Парфенович без нагадувань дружини почав мити ноги, значить СУСІД ПОЇХАВ У ВІДРЯДЖЕННЯ.

Антін ГАЙОВИЙ,
м. Рівне

ЧОРНИЦІ

АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

УКРАЇНСЬКЕ — ДЛЯ УКРАЇНОК

Велосипед з іграшкою, який прикотив з Лондона для коханої дівчини Марії Простопчук механізатор Степан Середенко (див. «Лель» № 1 за 1999 р.), позбавив спокійного життя добрячу половину наших читачів.

«Або працюй сам, або купи мені такого велосипеда!» — в один голос заявили чоловікам призабуті за бізнесовими справами дружини.

І ті пішли працювати на додаткові роботи, аби стягнутися дружинам на недешеву забаганку. Редакцію не може не радувати така дієвість наших публікацій. Одне викликало душевний спротив: а чого це Україна має працювати на розвиток англійської сексуально-велосипедної промисловості і створювати нові робочі місця для британських безробітних, коли у нас власних зайняти нічим? Та сьогодні є привід усім разом зітхнути з полегшенням: Сергій Німенко з Київщини придумав, як задовольнити бажання українських жінок, не вивозячи за кордон валюту. Вітчизняний умілець купив у секс-шопі імпортного прутня і прилаштував його до вітчизняного велотренажера. Це виявилося у 4,325 рази дешевше, ніж гнати диво-техніку через Ла-Манш. До того ж спокійніше: дружина самозадовольняється у хаті, а не гасає з цією метою вулицями. А ти сиди собі й попивай каву чи знімай кохану на домашнє відео.

Прочувши про винахід славного українця, на Київщину з Гватемали прикотила Естерсіта Мануель з бажанням виміняти за свого велика ціною 2,2 тисячі доларів Сергіїв тренажер, на що наш земляк відповів патріотичним «ні!». Українське — для українок!

487
47

Остап БАШТУВАТИЙ

ЧУДАСІЇ З СЕРВІСОМ

НЕВИГАДАНІ ОПОВІДКИ

Еротизм так чи інакше проникає в різні сфери нашого життя. Не обминув він, звісно, і торговельно-споживацького ринку. Проте йдеться не про стандартну секс-продукцію, переважно іноземного походження, — друковану, відео, мастурбальну і т. ін. Хочу розповісти про кілька цікавих побутових випадків, так чи інакше пов'язаних з торгівлею та послугами, в яких спершу про еротику і не йшлося...

РЕКЛАМА — РУШІЙ ТОРГІВЛІ

Якось вибрався я на базар купити подарунок дівчині, з якою незадовго перед тим познайомився. Зупинився біля типової базарної ятки у вигляді намету, з усіх боків обвішаної різним крамом — від пальт до білизни. Молода продавщиця, років двадцяти, поцікавилась, чого мені треба.

— Подарунок для нареченої вибираю, — пожартував я.

Вона взялася по черзі пропонувати й розхвалювати все, що могло б бути доречним для такої нагоди. Після кількох невдалих спроб продавщиця запропонувала в подарунок моїй «нареченій» трусики. Вибір їх був теж чималий. Мій погляд зупинився на прозорих та вузеньких (особливо ззаду) трусиках. Провадячи далі свій жарт, я почав торгуватись і запитав, чи справді вони зручні. Продавщиця провадила далі свою «рекламну кампанію».

— Я сама такі ношу. Мені в них зручно і приємно, — відповіла вона. — Навіть оце зараз у них.

Я спершу сприйняв це як рекламний хід, щоб продати товар. Аби якось вже розпрощатися з нею, жартівливим тоном попросив її наочно підтвердити сказане. Вона озирнулася по боках. На базарі було малолюдно, її прилавок з усіх боків обвішаний крамом. Отож тільки продавщиця навпроти і я могли її бачити.

Несподівано дівчина розстебнула і спустила до колін свої джинси, хвацько показавши спереду і ззаду щойно рекламований товар. Трусики й справді мали гарний і спокусливий вигляд. Після такого рекламного трюку я вже не міг їх не купити, хоча й коштували вони недешево.

— Ну, Танько, ти молодець! — засміялася продавщиця навпроти.

СТРИПТИЗ НА ВОДІ

На березі моря прокат водних лиж. Курортники уже вситилися цією розвагою, і грошей до каси пливе не густо. Черговий поодинокий охочий проїхатися за катером на лижах — гарна молода жінка в досить пікантному купальному костюмі — вузеньких трусиках і такому самому ліфчику.

— У такому купальнику я б вам не радив кататися, — із зверхньою іронією сказав їй інструктор. При падінні він миттю з вас злетить, і весь ваш сором стане видно.

— Мені соромитися нема чого, — гордовито відказала вочевидь емансипована особа. І на підтвердження своїх слів зняла з себе ліфчика та трусики й поклала їх на березі. — А тепер уже нічого не злетить.

Тоді ще нудизм у нас не поширився, і таке видовище вразило не тільки інструктора, а й навколишніх пляжників.

— А от ви хоча й одягнені, а сором усе одно видно, — мовила жінка до інструктора, киваючи на його збуджений член, що непомітно для господаря виліз із плавок.

Потішивши пляжний люд півгодинним стриптизом на водних лижах, феміністка підійшла до місця, де лежав її купальний костюм. Не встигла його надягти, як підбіг інструктор і вернув їй гроші за прокат, бо незвичайна вистава спричинила новий приплив клієнтів до воднолижного прокату, і заробіток до вечора був гарантований.

ВЗАЄМОВИГІДНА СТАБІЛЬНІСТЬ

Зазвичай продавці люблять розхвалювати свій товар, говорити потенційним покупцям усілякі компліменти. Але чомусь це не стосується такого краму, як презервативи. Здебільшого їх «відпускають» мовчки, іноді навіть червоніючи, і тільки тоді, коли запитаєш, і стільки, скільки скажеш.

На таку купівлю я й розраховував, коли підійшов до кіоску неподалік мого будинку, щоб придбати стандартну упаковку з трьох штук. Бо ж намічався візит одної знайомої. Кіоскерка була жінка років сорока, гожа з себе й на вигляд досить інтелігентна. Давши гривню і зніяковіло тицьнувши пальцем у невеличкий пакетик, я несподівано почув:

— А чому тільки три? Такий показний мужчина, а так мало берете. Захочеться ще — прибіжите вночі, а вже буде зачинено. Купуйте зараз більше! — І заходилася рекламувати презервативи, як це звичайно роблять продавці, коли йдеться про інші товари. — Ось російські — найдешевші, але від них у вашої подруги може бути алергія на змазку. Ось польські — ароматизовані. Американські — дорогі, але тонкі й перевірені електричним струмом...

З її мови можна було здогадатися, що кіоскерка, тьотя Люда, черпала цю інформацію не тільки з чужого, а й з власного досвіду. Піддавшись на таку рекламу, я купив три упаковки. Та з подругою, для якої ті вироби призначалися, надалі стосунки не склались, і дві упаковки довго лишалися невикористані. А до кіоску я навідувався частенько: по пиво, чай, жуйки.... Одного разу тьотя Люда поцікавилася, чому це я не купую презервативів.

— Нема для чого, цебто для кого, — відповів я.

— Ой-йо-й, як же це так... — поспівчувала продавщиця.

Якось підійшов до кіоску купити кави. Усередині, поруч з тьотею Людою, сиділа гарна дівчина.

— От і Оленка дуже любить каву, — представила мені кралю кіоскерка.

Зрозуміло, що я запросив Оленку до себе додому. Поки вона через задні двері виходила з кіоску, тьотя Люда швиденько тицьнула мені упаковку гумових виробів.

— За ці платити не треба. Але за такої умови: якщо ви з Оленкою впровадите їх у своє спільне життя, то надалі купуватимете тільки в мене.

І відтоді тьотя Люда вже майже півтора року має стабільного покупця. А крім того, ще й безкоштовну інформацію про якість зужитого краму.

«ЗАЙЦЯ» ЗА ЯЙЦЯ

Спекотного літнього вечора добирався автобусом після відпочинку на Дніпрі. Люду в салоні набралося повнісінько. Проміж пасажирів насилу протискалася досить струнка контролерка.

— Оплачуйте проїзд, — звернулася до мене.

А я обома руками тримаюсь угорі за поруччя, з усіх боків штовхають, тиснуть...

— Вибачайте, руки зайняті, — спробував віджартуватися, з надією, що, може, вдасться не платити.

— Давайте я тоді залізу, — не знати, жартома чи всерйоз, сказала молода й симпатична контролерка.

Я ж, після пляшки пива, жартував по-справжньому. «Сіль» жарту полягала в тому, що з пляжу я повертався без плавок. Вони лежали вогкі в кишені пояса. Шорти були надягнені просто на голе тіло. І одна кишеня в них (вона виявилася ближчою до контролерки) була геть розірвана. Тобто крізь неї можна було вільно дістатися до мого чоловічого «господарства». Ото в неї і застромила руку жінка, шукаючи грошей. А я спостерігав за її реакцією. І ось, намацавши замість гаманця самі знаєте що, вона на якусь мить розгубилася, проте одразу знайшла собі раду і, вхопивши, наче рідна жінка, мене за яйця, запитала:

— Ну що, заплатиш?

Такий, несподіваний уже для мене, поворот подій змусив оплатити проїзд, не шкодуючи, що цього можна було б уникнути.

Щоб все про кохання й еротику знати,
Негайно зроби на «Лель» передплату!
74283 – Лель
(Український Лель)
74288 –
Лель-Ревю
Шукайте
ці індекси
у передплатному
каталозі України!